

**Einduitspraak Geschillencommissie Financiële Dienstverlening nr. 2021-0258
(mr. R.J. Paris, voorzitter en mr. A. Kanhai, secretaris)**

Klacht ontvangen op : 16 juli 2019
Ingediend door : De consument
Tegen : International Card Services B.V., gevestigd te Diemen, verder te noemen ICS
Datum uitspraak : 19 maart 2021
Aard uitspraak : Bindend advies
Uitkomst : Vordering afgewezen

Samenvatting

Einduitspraak. Bewijsopdracht. De commissie oordeelt dat niet is komen vast te staan dat sprake is van overkreditering en wijst de vordering af.

I. De procedure

I.1 De commissie beslist op basis van haar reglement en op basis van de door partijen aan Kifid ingestuurde documenten inclusief bijlagen:

- de uitspraak van de commissie van 16 oktober 2020 met nummer 2020-843 (hierna: de tussenuitspraak) en de daaraan ten grondslag liggende processtukken;
- de reactie van de consument van 20 december 2020;
- de reactie van ICS van 19 januari 2021;
- de reactie van de consument van 3 februari 2021;
- de reactie van ICS van 16 februari 2021.

De commissie heeft in de tussenuitspraak reeds vastgesteld dat de uitspraak in deze procedure bindend is.

2. Aanvullende feiten

Na de tussenuitspraak zijn de volgende aanvullende feiten komen vast te staan.

- 2.1 Op 16 januari 2005 bedroeg de bestedingslimiet € 4.269,-.
- 2.2 Uit de contacthistorie blijkt dat de bestedingslimiet van de creditcard op verzoek van de consument op 10 maart 2005 is verhoogd.

Date	Text
100305	zou gisteren verzoek limietsverhoging hebben gefaxt.

- 2.3 De consument was tot 31 maart 2005 in loondienst bij zijn werkgever en had toen een stabiel inkomen. Per 1 april 2005 is de consument uit dienst getreden en voor zichzelf begonnen. De consument genoot tot en met medio 2006 geen inkomen.
- 2.4 Op 31 mei 2005 heeft een telefoongesprek plaatsgevonden tussen ICS en de consument. ICS heeft in haar administratie het volgende vastgelegd:

Date	Text
310505	Teluit ivm as: gesproken met kh. Heeft nogal lang moeten wacht
310505	ten op hyp.verhoging. Inmiddels zouden de gelden nu bij not
310505	aris moeten liggen en kh verwacht dat hij maandag as over he
310505	t geld kan beschikken. Maakt dan een behoorlijk groot bedrag
310505	aan osn over.
310505	Kh is inmiddels niet meer in loondst. is voor zichzelf begon
310505	nen.

- 2.5 Op 8 juni 2005 heeft de consument een bedrag van € 3.600,- afgelost.
- 2.6 Bij brief van 1 juli 2005 heeft de geldverstrekker van de hypothecaire geldlening van de consument (hierna: de geldverstrekker) hem het volgende geschreven:

Er bestaat sinds enige tijd een achterstand in de betalingsverplichtingen op uw hypothecaire lening. Hierover hebben wij u met eerdere brieven geïnformeerd.

Op 1 juli 2005 bedraagt de achterstand 640,51.
Bovenstaand bedrag wordt in de bijlage nader gespecificeerd.

- 2.7 Bij brief van 10 februari 2006 heeft de bank waar de consument zijn betaalrekening aanhoudt het volgende geschreven:

'Kort geleden hebben wij u erop gewezen dat het negatieve saldo op uw ING Bank Privérekening [...] hoger is dan het toegestane bedrag van € 2.300,00. Wij hebben u verzocht om het tekort aan te vullen, maar dat is tot nu toe helaas nog niet gebeurd. Op dit moment is het debetsaldo op uw rekening nog € 653,28 te hoog.'

3. De verdere beoordeling

De tussenuitspraak

- 3.1 In de tussenuitspraak heeft de commissie vastgesteld dat de consument geen recht heeft op compensatie op grond van de compensatieregeling van ICS, maar mogelijk wel op grond van een zorgplichtschending in verband met overkreditering door ICS. In de tussenuitspraak heeft de commissie het juridisch kader met betrekking tot overkreditering geschetst (3.10 e.v.). Zij heeft daarin onder meer overwogen dat het aan de consument is om te stellen en te bewijzen dat er sprake is van feitelijke overkreditering door ICS (3.15). De consument is vervolgens in de gelegenheid gesteld om aan te tonen dat hiervan sprake is.

De aanvullende reactie van de consument

3.2 Aanvankelijk werd door de consument gesteld dat ICS haar zorgplicht ook bij het aangaan van de kredietovereenkomst in 2000 had geschonden. In zijn reactie van 20 december 2020 is de consument daarop teruggekomen. Bij het aangaan van de creditcardovereenkomst was geen sprake van overkreditering: de consument werkte in loondienst en had een stabiel inkomen. De consument handhaaft echter zijn standpunt dat ICS haar zorgplicht heeft geschonden bij het doorvoeren van de verhoging in 2005. Aanvullend heeft de consument zich beklaagd over het feit dat het krediet/opgenomen saldo in ieder geval vanaf oktober 2011 al maandenlang hoger was dan de overeengekomen kredietlimiet (hierna: de overstand). Tevens stelt de consument zich op het standpunt dat (de medewerkers van) ICS de bankierseed heeft/hebben geschonden door een beroep te doen op juridische verweren. Beide argumenten zijn reden de teveel betaalde rente aan hem te vergoeden.

Het standpunt van ICS

3.3 ICS heeft zich primair op het standpunt gesteld dat de vordering tot schadevergoeding van de consument is verjaard. Mocht de commissie het verjaringsverweer van ICS niet honoreren dan stelt ICS zich op het standpunt dat in dit geval geen sprake is van overkreditering. Dat zij in haar administratie geen berekeningen uit die tijd kan terugvinden betekent niet dat deze niet zijn uitgevoerd.

Beoordeling: verjaring?

3.4 Als meest verstrekkende verweer heeft ICS zich op het standpunt gesteld dat de vordering tot schadevergoeding van de consument op de voet van artikel 3:310 lid 1 Burgerlijk Wetboek (hierna: BW) is verjaard. Alvorens toe te komen aan een inhoudelijke beoordeling van het geschil, zal de commissie dus eerst moeten onderzoeken of dit (processuele) verweer van ICS slaagt.

3.5 In artikel 3:310 lid 1 BW staat, voor zover hier van belang, dat een rechtsvordering tot vergoeding van schade verjaart door verloop van vijf jaren na aanvang van de dag, volgende op die waarop de benadeelde zowel met de schade als met de daarvoor aansprakelijke persoon bekend is geworden. Naar vaste rechtspraak van de Hoge Raad moet de eis dat de benadeelde bekend is geworden met zowel de schade als de daarvoor aansprakelijke persoon zo worden opgevat dat het hier gaat om een *daadwerkelijke bekendheid*, zodat het enkele vermoeden van het bestaan van schade niet volstaat. Daarvan zal sprake zijn als de benadeelde voldoende zekerheid – die niet een absolute zekerheid behoeft te zijn – heeft verkregen dat de schade is veroorzaakt door tekortschietend of foutief handelen van de betrokken persoon.¹

---

¹ Zie Hoge Raad 6 april 2001, ECLI:NL:HR:2001:AB0900, Hoge Raad van 24 januari 2003, ECLI:NL:HR:2003:AF0694 en Hoge Raad 31 maart 2017, ECLI:NL:HR:2017:552.

De vordering is niet verjaard

3.6 De commissie is van oordeel dat niet is komen vast te staan dat de consument reeds in 2005 daadwerkelijk bekend was met de schade als gevolg van overkreditering en dat die schade zou zijn veroorzaakt door het tekortschieten of het foutief handelen van ICS. Volgens de consument heeft hij zich pas gerealiseerd dat sprake zou kunnen zijn van overkreditering nadat ICS hem in 2018 had benaderd in verband met de compensatieregeling. De enkele stelling van ICS dat de consument in 2005 al bekend was met de schade en dat ICS daarvoor aansprakelijk was, omdat hij rente betaalde aan ICS, is naar het oordeel van de commissie onvoldoende om aan te nemen dat hij op dat moment voldoende zekerheid had verkregen dat sprake was van schade die veroorzaakt was door ICS.

Er is geen sprake van overkreditering

3.7 De commissie is van oordeel dat niet is komen vast te staan dat sprake was van overkreditering toen het krediet in maart 2005 werd verhoogd. Dit oordeel zal in de hierna volgende overwegingen nader worden toegelicht.

3.8 De consument heeft zijn vordering voornamelijk gebaseerd op de stelling dat ICS haar zorgplicht heeft geschonden door geen kredietwaardigheidstoets uit te voeren. Als gevolg van het nalaten van dit onderzoek is sprake van overkreditering, zo begrijpt de commissie de klacht van de consument. Los van de vraag of ICS haar onderzoeksplicht heeft geschonden, gaat de consument er ten onrechte van uit dat schending daarvan door ICS, zou moeten leiden tot de conclusie dat sprake is van overkreditering. Uit vaste jurisprudentie van de Hoge Raad volgt dat het onderzoek naar de inkomens- en vermogenspositie van een consument geen zelfstandige verplichting is, maar een *middel* om eventuele overkreditering te kunnen vaststellen.² De vraag die in dit geschil voorligt is *niet* of ICS haar onderzoeksplicht heeft geschonden, maar of er feitelijk sprake was van overkreditering bij het toekennen van de verhoging. De bewijslast hiervan ligt bij de consument.

3.9 Anders dan de consument stelt was de limiet volgens het dagafschrift van 16 februari 2005 € 4.269 (en dan ook geen rond bedrag). Op het dagafschrift van 16 maart 2005 staat dat de limiet € 5.269 bedraagt. Aannemelijk is dan ook dat de consument op 9 maart 2005 (zie onder 2.2) om een limietverhoging met € 1.000 heeft verzocht. In de overgelegde dagafschriften van die periode is geen onderbouwing te vinden van het betoog van de consument dat met de verhoging naar € 5.269 de ongeoorloofde debetstand binnen de limiet gebracht werd. Er is in de maanden daarna, uitgaande van die limiet, geen achterstand geweest, zeker niet toen de consument in juni 2005 € 3.600 afloste.

---

² Zie Hoge Raad 16 juni 2017, ECLI:NL:HR:2017:1107, r.o. 4.4.2

3.10 Als bewijs voor zijn stelling dat hij in maart 2005 meer heeft geleend dan volgens zijn inkomens- en vermogenspositie verantwoord was, heeft de consument brieven uit juli 2005 (van de geldverstrekker) en februari 2006 (van de bank) overgelegd. Uit deze brieven volgt dat de consument en zijn partner in die periode(s) achterliepen met het betalen van de hypotheektermijnen en dat sprake was van een ongeoorloofde debetstand op de betaalrekening. Ook zou uit de creditcardafschriften blijken dat de consument de lasten van het krediet niet kon dragen. De door de consument overgelegde stukken bieden geen inzicht in zijn financiële situatie van het moment van de aanvraag in maart 2005.

De commissie is van oordeel dat de consument met deze stukken dan ook niet heeft aangetoond dat hij *ten tijde* van de kredietverhoging de lasten daarvan niet kon dragen. Los van het feit dat de consument er niet in is geslaagd om aan te tonen dat feitelijk sprake was van overkreditering, vindt de commissie dat niet aannemelijk. Het staat immers vast dat de consument op 10 maart 2005 nog in loondienst was bij zijn werkgever en een stabiel inkomen had. Een eventuele kredietwaardigheidstoets zou waarschijnlijk een positieve uitkomst hebben gehad. Nadien heeft de consument in mei/juni 2005 een hypotheekverhoging aangevraagd en verkregen. De commissie houdt het ervoor dat de geldverstrekker niet akkoord zou zijn gegaan met een hypotheekverhoging als de consument de lasten daarvan niet zou kunnen dragen. Gelet op al voornoemde omstandigheden is de commissie van oordeel dat niet is komen vast te staan dat sprake is van overkreditering door ICS.

3.11 Gelet op het bovenstaande komt de commissie tot de conclusie dat de klacht van de consument ongegrond is.

De klacht(en) over de overstand en de schending van de bankierseed zijn niet-behandelbaar

3.12 De commissie heeft hiervoor in 3.2 opgemerkt dat de consument aanvullende klachten heeft ingediend. Deze klachten zien op de overstand op de creditcardrekening in 2011 en schending van de bankierseed door de medewerker(s) van ICS. De commissie zal deze klachtonderdelen niet inhoudelijk behandelen omdat deze tardief (te laat) in de procedure naar voren zijn gebracht. Het staat de consument desgewenst vrij om daarover een nieuwe klacht in te dienen (nadat de interne klachtenprocedure bij ICS is doorlopen). Overigens behandelt de Geschillencommissie van Kifid geen klachten over de schending van de bankierseed. Dit is een taak voor de Stichting Tuchtrect Banken (STB).³

---

³ De geschillencommissie van Kifid weet niet of de klacht van de consument voldoet aan de voorwaarden van STB.

4. De beslissing

De commissie wijst de vordering af.

Deze uitspraak is een bindend advies. Tegen deze uitspraak kunt u beroep instellen bij de Commissie van Beroep Financiële Dienstverlening als wordt voldaan aan de vereisten van artikel 2 van het Reglement van de Commissie van Beroep Financiële Dienstverlening. Voor het instellen van beroep geldt een termijn van zes weken na verzending van deze uitspraak. Het reglement van de commissie van beroep en meer informatie over het instellen van beroep kunt u vinden op de website www.kifid.nl/in-beroep-gaan-bij-kifid.

Binnen twee weken na de verzenddatum van deze uitspraak kunt u een schriftelijk verzoek indienen tot herstel van vergissingen in de uitspraak zoals schrijffouten, een verkeerde naam/datum of rekenfouten. De beslissing van de geschillencommissie in de uitspraak kan hiermee niet ter discussie worden gesteld. Binnen een maand na de verzenddatum van de uitspraak kunt u een schriftelijk verzoek indienen om de uitspraak aan te vullen als u vindt dat de geschillencommissie niet heeft beslist over alle onderdelen van uw vordering. Dit ziet niet op de situatie waarin u meent dat de geschillencommissie in haar uitspraak niet uitdrukkelijk al uw argumenten, ter onderbouwing van uw vordering, heeft behandeld. Meer informatie hierover staat in artikel 40 van het reglement van de geschillencommissie, te vinden op de website www.kifid.nl/reglementen-en-statuten.